

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 399/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Roman Skrzypek (spr.)</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Alicja Podczaska</i> <i>SSO del. Elżbieta Selwa</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **9 października 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **E. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o prawo do emerytury

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **28 marca 2014 r.** sygn. akt **III U 959/13**

I o d d a l a apelację,

II z a s ą d z a od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w R. na rzecz wnioskodawcy E. K. kwotę

120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 399/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.06. 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy E. K. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Decyzja została wydana w oparciu o treść przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył E. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury górniczej. Zarzucił:

- nie uznanie okresów pracy od 2.10.1984 r. do 30.09.1993 r. oraz od 1.06.1994 r. do 30.04.1996 r. w (...) jako pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zarzucając, że wykazane stanowiska w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach i pracy górniczej uprawniały do obniżenia wieku emerytalnego,
- nie uznanie okresu od 1.09.1968 r. do 30.06.1971 r. do pracy górniczej w sytuacji zatrudnienia w charakterze pracownika młodocianego,
- niewłaściwe zakwalifikowanie okresu pracy od 1.06.1994 r. do 30.04.1996 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał stanowisko zajęte w sprawie.

Wyrokiem z dnia 12.02.2013r., sygn. akt III U 944/12 Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał E. K. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych począwszy od ukończenia 60 roku życia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zarzucając naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r., o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r., poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych od ukończenia 60 roku życia. Wniósł o zmianę kwestionowanego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację wywiódł również wnioskodawca E. K. zaskarżając powyższy wyrok w części i zarzucając mu:

- nie przyznanie prawa do emerytury w wieku wynikającym ze skrócenia wieku emerytalnego 65 lat o 9 lat, 6 miesięcy i 8 dni wynikający z wykonywania przez niego przez 19 lat, 2 miesiące i 16 dni pracy zaliczanej do pracy górniczej,
- niewłaściwe określenie przepracowania przez niego okresu 18 lat w Zakładzie Produkcyjno – Doświadczalnym (...) Sp. z o.o. w T. na stanowisku elektromontera,
- niezrozumiałe określenie, że w warunkach szczególnych przepracował 18 lat. Zarzucając powyższe wniósł o zmianę wyroku w w/w zakresie.

Wyrokiem z dnia 25.06.2013r., sygn. akt III AUa 298/13 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd I instancji błędnie przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalno – rentowej, a nie badał uprawnień wnioskodawcy pod kątem skrócenia wieku emerytalnego wynikającego z przedłożonych przez niego dokumentów świadczących o pracy górniczej. Dodał, że w toku wtórnego procesu koniecznym będzie czynienie ustaleń w kierunku, czy wnioskodawca nie spełnia przesłanek do przyznania mu emerytury z art. 184 w zw. z art. 39 w/w ustawy.

Podczas ponownego postępowania, pełnomocnik wnioskodawcy ostatecznie precyzując żądanie wniósł o przyznanie E. K. prawa do emerytury na podstawie art. 50c pkt. 5 w zw. z art. 39 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu - po ponownym rozpoznaniu sprawy - wyrokiem z dnia 28.03.2014r. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 29.06. 2012r. w ten sposób, że przyznał E. K. prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy górniczej od dnia 1.01. 2013r. oraz zasądził od pozwanego ZUS O/R. na rzecz wnioskodawcy zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

W sprawie bezsporne było, że wnioskodawca E. K. urodził się (...) Posiada uwzględniony przez organ rentowy na dzień 1.01.1999r. okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 27 lat, 3 miesięcy i 18 dni. Organ rentowy uwzględnił również okresy pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 10 lat, 2 miesięcy i 16 dni. Jest to też okres, który organ rentowy uwzględnia jako okres pracy górniczej zgodnie z art. 184 w zw. z art. 39 ustawy emerytalnej, tj. okres powodujący obniżenie wieku emerytalnego. Wnioskodawca domagał się ustalenia wcześniejszej daty nabycia uprawnień emerytalnych, przy uwzględnieniu dłuższego okresu pracy górniczej powodującej obniżenie wieku emerytalnego w trybie w/w przepisów.

W przedmiotowej sprawie sporne było nie zaliczenie do pracy górniczej powodującej obniżenie wieku emerytalnego okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Kopalniach i Zakładach (...) w T. od 1.10.1984r. do 30.09.1993r. oraz od 1.06.1994r. do 30.04.1996r., a tym samym - brak przesłanek do obniżenia wnioskodawcy wieku emerytalnego i do uzyskania prawa do emerytury górniczej.

Sąd I instancji ustalił, że E. K. w dniu 2.05.2012r., wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy górniczej. Przedłożył wówczas świadectwa pracy dokumentujące przebieg jego kariery zawodowej w tym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach i pracy górniczej z 12.10.1993r., wystawione przez Kopalnie i Zakłady (...) w T., w którym zaświadczone, że był tam zatrudniony od 1.09.1968r. do 30.06.1971r. i od 17.01.1977r., do 30.09.1993r. i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę:

I. od 1.09.1968r. do 30.06.1971r., pracownik młodociany – (...),

II. od 17.01.1977r. do 30.09.1984r., (...)– praca górnicza w kopalniach siarki w oparciu o poz. 28 Załącznika Nr 1 do rozporządzenia MPPiSS z dnia 21.01.1984r., Dz. IV poz. 9 wykazu B,

III. od 1.10.1984r. do 16.06.1985r., (...)– praca górnicza w kopalniach siarki w oparciu o poz. D. 2 Załącznika Nr 3 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Przemysłu z dnia 20.05.1991r., Dz. IV poz. 9 wykazu B,

IV. od 17.06.1985r. do 31.01.1991r.(...) – praca górnicza w kopalniach siarki w oparciu o poz. B.6 Załącznika Nr 3 do w/w Zarządzenia, Dz. IV poz. 9 wykazu B,

V. od 1.02.1991r. do 30.06.1993r., Kierownik (...) (...) praca górnicza w kopalniach siarki w oparciu o poz. A.6. Załącznika Nr 3 do w/w Zarządzenia, Dz. IV poz. 9 wykazu B,

VI. od 1.07.1993r. do 30.09.1993r., (...) - praca górnicza w kopalniach siarki w oparciu o poz. B.6. Załącznika Nr 3 do w/w Zarządzenia, Dz. IV. poz. 9 wykazu B.

Decyzją z dnia 5.09.2012r. ZUS Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej wskazując, że udowodnił on 19 lat, 2 miesiące i 16 dni okresów pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1.

Sąd I instancji ustalił nadto przebieg zatrudnienia wnioskodawcy

w (...) w T. i w (...). Dalej Sąd wskazał, że wnioskodawca na stanowisku dozorca pracował na terenie Kopalni (...) w brygadzie utrzymania ruchu elektrycznego i pełnił obowiązki sztygara zmianowego. Była to praca na polach górniczych na składowiskach. Wnioskodawca nadzorował pracę ok. 10 – 12 elektryków, ale wykonywał też czynności elektryczne tj. przegląd urządzeń elektrycznych i ich naprawę, aby wszystkie urządzenia mogły w ciągu pracować. Czynności

organizacyjne trwały do 0,5 godziny. Był to jeden ciąg technologiczny, kopalnia to było składowisko, a przesył siarki i główne urządzenia elektryczne znajdowały się na ciągach końcowych. Z dniem 17.06.1985r., wnioskodawca przeszedł do Kopalni (...) na stanowisko starszego inspektora inwestycji górniczych. Pracował wówczas przy budowach stacji linii energetycznych. Wnioskodawca odpowiadał za kilka obiektów, które musiał rozliczyć pod względem technicznym i finansowym, aby w odpowiednim stanie technicznym były przekazane do kopalni (...). Wnioskodawca praktycznie codziennie jeździł na kopalnię, miał biuro w budynku administracyjnym w M., gdzie było kierownictwo. Inspektorów było wówczas 48. Po awansie na stanowisko Kierownika D. (...) (...) w 1991r. zakres czynności wnioskodawcy nie zmienił się. W biurze pracował 2-3 godziny dziennie, a resztę czasu przebywał w terenie. Każdą wizytę na kopalni wnioskodawca wpisywał w książkę. Jako kierownik nadzorował również inspektorów, którzy byli na zakładach chemicznych. W ten sposób wnioskodawca pracował do 30.04.1996r. Była to praca stała w pełnym wymiarze czasu pracy, innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

Razem z wnioskodawcą w (...) pracowali świadkowie: J. B., Z. W., J. K. i B. K.. Złożone przez nich zeznania zostały ocenione jako wiarygodne z podaniem w sposób szczegółowy przesłanek, które taką ocenę uzasadniały.

Wnioskodawca od 1.08.1998r., do chwili obecnej pozostaje w zatrudnieniu w (...) Sp. z o.o. w W..

Czyniąc rozważania prawne Sąd przytoczył treść art. 184 w zw. z art. 39 ustawy emerytalno – rentowej oraz przepisy rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23.12.1994r. w sprawie określenia stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru pod ziemią, w kopalniach siarki i kopalniach węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

Sąd Okręgowy wskazał, że w załączniku nr 3 do wymienionego rozporządzenia - Wykaz stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru ruchu kopalń siarki i węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą pod pozycją D wymienione są stanowiska niższego dozoru ruchu zakładu górniczego w pkt 2- stanowisko dozorca odpowiedniej specjalności zatrudniony w oddziale dolowym. Nadto pod pozycją B - stanowiska wyższego dozoru ruchu zakładu górniczego w pkt 6 wymienione jest stanowisko starszy inspektor określonej specjalności, zaś pod pozycją A w pkt 7 wymienione jest stanowisko Kierownika D. (...) (...).

W sprawie sporne było, czy okresy pracy wnioskodawcy od 1.10.1984r., do 30.09.1993r. oraz od 1.06.1994r., do 30.04.1996r., w (...) w T. można uznać za okresy pracy górniczej. Wnioskodawca posiada uwzględnione przez ZUS Oddział w (...) lat, 2 miesiące i 16 dni okresów pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1. W ocenie Sądu Okręgowego oprócz uwzględnionych przez pozwanego organ rentowych okresów pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 10 lat, 2 miesiące i 16 dni, powodujących obniżenie wieku emerytalnego, należało doliczyć okres zatrudnienia wnioskodawcy na stanowiskach: dozorca urządzeń elektrycznych, starszy inspektor nadzoru inwestycyjnego, Kierownik D. (...) (...) i (...) tj. od 1.10.1984r., do 30.09.1993r.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za uzasadnione obniżenie wieku emerytalnego wnioskodawcy o 9,5 lat (po 6 miesiące za każdy pełny rok takiej pracy). E. K. urodził się (...), zatem w dniu (...)lat życia. W dacie składania przez wnioskodawcę wniosku o emeryturę tj. w dniu 2.05.2012r., przepis art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS jako jedna z przesłanek uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku wymieniał przesłankę rozwiązania stosunku pracy. W dniu 1.01.2013r. weszła w życie ustawa z 11.05.2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012, poz. 637), która ten wymóg zniosła. Sąd też wnioskodawca, który w dacie składania wniosku o emeryturę i w chwili obecnej pracuje, mógł nabyć prawo do emerytury dopiero z datą 1.01.2013r.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał E. K. prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy górniczej od dnia 1.01.2013r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 i § 3 kpc oraz § 2 ust. 2 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zaskarżając go w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 184 w zw. z art. 39 i art. 50c ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia MPiPS z dnia 23.12.1994r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtora krotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty wraz z załącznikami (Dz. U. z 1995r. Nr 2, poz. 8) i zarządzenia nr 9 MPiH z dnia 23.12.1994r. w sprawie określenia stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru pod ziemią, w kopalniach siarki i kopalniach węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) poprzez uznanie, że wnioskodawca wykonywał pracę górniczą uprawniającą do obniżenia wieku emerytalnego w zakładzie górniczym w spornym okresie i przyznanie mu prawa do emerytury z tego tytułu od 1.01.2013r.,

- naruszenie przepisów art. 98 § 1 i § 3 ustawy z dnia 17.11.1964r. k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez przyjęcie, że w okolicznościach sprawy zasadne jest zasądzenie kosztów sześciokrotnej stawki minimalnej. Organ rentowy wniósł o zmianę kwestionowanego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu zwrócono uwagę, że zgodnie z załącznikiem Nr 3 do zarządzenia nr 9 MPiH z dnia 23.12.1994r. w sprawie określenia stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru pod ziemią... praca na stanowiskach sztygar oddziału, sztygar zmiany oddziału, nadgórnika i dozorca może być uznana za pracę górniczą, która uzasadnia obniżenie wieku emerytalnego na zasadzie określonej w ustawie emerytalno-rentowej, jeżeli jest wykonywana na odkrywce w kopalni siarki, jak też w kopalniach otworowych siarki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracy wnioskodawcy w spornych okresach nie można było kwalifikować jako pracy na w/w stanowiskach. W sprawie nie zostało jednoznacznie stwierdzone, że wnioskodawca wykonywał pracę zaliczaną do pracy górniczej uprawniającej do obniżenia wieku emerytalnego i nie ma podstaw do przyznania prawa do emerytury z tytułu wykonywanej pracy. Jednocześnie Zakład wskazał, że kwota zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego została znacznie zawyżona, ponieważ charakter sprawy, jak i nakład pracy pełnomocnika w tej sprawie nie uzasadniał zasądzenia kosztów według sześciokrotnej stawki.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Sąd uznał apelację organu rentowego za pozbawioną uzasadnionych podstaw i przez to niezaskładującą na uwzględnienie. Wyrok Sądu I instancji jako prawidłowy i odpowiadający rzeczywistości stanowić musi więc się ostać jako niezmienny. Apelacja stanowi jedynie niezasadną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Okręgowego.

Należy podkreślić, że poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia mają pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne, dzieląc przy tym ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd I instancji oraz uznaje ją za wyczerpującą, stąd nie zachodzi potrzeba powtarzania tych ustaleń i rozważań w niniejszym uzasadnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.03.2006 r., I CSK 147/05, LEX nr 190753 i wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2006 r., IV CK 380/05, LEX nr 179977).

Spór w sprawie toczył się o ustalenie prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 39 w powiązaniu z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2013/1440).

Stosownie do powołanego przepisu art. 39 ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., spełniającemu warunek określony w art. 27 ust. 1 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo

2) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki

wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

W myśl zaś przepisu art. 50 c ust. 1 pkt 4 w/w ustawy między innymi za pracę górniczą uważa się zatrudnienie: na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Z kolei rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym... zawiera w załączniku wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki, w otworowych kopalniach siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki uważa się za pracę górniczą.

Pojęcie „praca górnicza” generalnie oznacza okres zatrudnienia górnika pod ziemią oraz na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego, tj. okresy pracy górniczej wymienione w art. 50c ust. 1 wykonywane co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy (wymóg określony w art. 50b). Za pracę górniczą uznaje się nie tylko pracę wykonywaną przez pracowników przedsiębiorstw montażowych pod ziemią na rzecz kopalń określonych w art. 50c ust. 1 pkt 1, lecz również pracę świadczoną na odkrywkach w kopalniach siarki i węgla brunatnego na podstawie art. 50c ust. 1 pkt 4 w zw. z § 1-2 rozp. w sprawie pracy górniczej i załącznikami nr 1-2 do tego rozporządzenia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że praca wnioskodawcy na stanowiskach dozorca urządzeń elektrycznych, starszy inspektor nadzoru inwestycyjnego, Kierownik D.(...) (...) i Starszy Inspektor Nadzoru Inwestycyjnego była pracą górniczą, jak to trafnie ustalił Sąd I instancji, przy zastosowaniu treści art. 50 c ust. 1 ustawy tj. w konsekwencji przy odpowiednim stosowaniu zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru ruchu pod ziemią, w kopalniach siarki i w kopalniach węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał brak istnienia podstaw do uwzględnienia apelacji organu rentowego. Nie znalazły, bowiem potwierdzenia zarzuty zgłoszone we wniesionym środku odwoławczym. Należy w tym miejscu zauważyć, iż ocena pracy górniczej wnioskodawcy następuje nie tyle poprzez potwierdzenie jego formalnych stanowisk pracy, po ustaleniu czynności przez niego wykonywanych jako mieszczących się w katalogu załącznika Nr 3 do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23.12.1994r. Ponadto wykonywanie tego typu pracy mieszczącej się w ramach dozoru ruchu przedsiębiorstw świadczących pracę na rzecz kopalni siarki podlegają zaliczeniu jako praca górnicza nawet jeśli była ona wykonywana wyłącznie na powierzchni (np. uchwała Sądu Najwyższego - składu siedmiu sędziów - z dnia 24 czerwca 1984 roku w sprawie sygn. akt III PZP 17/87, opublikowana w OSNCP 1988/1/2).

Odnosząc się końcowo do zarzutu zawartego w apelacji tj. kwestii dotyczącej zasądzenia kosztów według sześciokrotnej stawki minimalnej wskazać należy, że zgodnie z art. 98 § 1, 2 i 3 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej

obrony, do których należą również wynagrodzenie i koszty przejazdów do sądu pełnomocnika strony. Podstawę zasądzenia opłaty za czynności pełnomocnika stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie ... (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), jeżeli przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą, która nie może jednak przewyższyć sześciokrotnej stawki minimalnej ani wartości przedmiotu sprawy.

Sąd kształtuje wysokość przyznawanego wynagrodzenia według przedstawionego spisu kosztów lub w przypadku jego braku tylko w oparciu o stawki zawarte w w/w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości, przy uwzględnieniu kryteriów z art. 109 § 2 kpc. Orzekając o wysokości przyznanych stronie kosztów procesu, sąd bierze pod uwagę celowość poniesionych kosztów oraz niezbędność ich poniesienia z uwagi na charakter sprawy. Przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego adwokatem, radcą prawnym, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego organ rentowy niezasadnie zarzucił, że charakter przedmiotowej sprawy – o prawo do emerytury oraz nakład pracy pełnomocnika, który reprezentował wnioskodawcę na rozprawie, nie uzasadniał zasądzenia kosztów według sześciokrotnej stawki.

Zauważyć w tym miejscu należy, że stawki minimalne określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości zostały ustalone jeszcze w 2002 roku. Od tamtego czasu wzrosły koszty prowadzenia działalności prawniczej, wystąpiła inflacja, wzrósł VAT, wzrosły koszty transportu. Z kolei sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych nie należą do spraw prostych i oczywistych. Dlatego też profesjonalnemu pełnomocnikowi należy się godziwe wynagrodzenie za swój nakład pracy i czasu, a kwota 60 zł proponowana przez ZUS tego warunku na pewno nie spełnia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skoro koszty zastępstwa procesowego adwokata ustanowionego przez stronę z wyboru, zostały rzeczywiście poniesione w wysokości, która mieści się w granicach wyznaczonych w § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r., to nie ma podstaw ich obniżenia do wysokości stawki minimalnej.

Z tych wszystkich wyżej naprowadzonych względów, Sąd Apelacyjny nie znalazł jakichkolwiek podstaw do zweryfikowania zasadniczego ustalenia Sądu I instancji i dzieląc je w postępowaniu odwoławczym w całej rozciągłości, potwierdzić też musiał prawidłowość oceny prawnej sprawy Sądu Okręgowego o spełnieniu przez E. K. koniecznej przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej stosownie do art. 39 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, co stanowiło o braku podstaw do uwzględnienia żądania apelacji organu rentowego, która uległa przez Sąd Apelacyjny oddaleniu po myśli art. 385 kpc .

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.